

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **Spolek K-Fontána**, IČ: 270 52 788
sídlem č. p. 188, 664 01 Kanice

proti
žalovanému: **Úřad městské části města Brna, Brno-střed**,
sídlem Dominikánská 264/2, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2018, čj. MCBS/2018/0119559/GRIE,
sp. zn. 2010/MCBS/2018/0117502/2

takto:

- I. Rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, ze dne 12. 7. 2018, čj. MCBS/2018/0119559/GRIE, sp. zn. 2010/MCBS/2018/0117502/2, se **zrušuje**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Dne 9. 7. 2018 bylo svolatelem (žalobcem) oznámeno žalovanému shromáždění „Hudbou proti násilí“, které se má konat dne 21. 7. 2018 od 18.00 do 22.00 hodin na

veřejném prostranství náměstí Svobody v Brně, za účelem výkonu práva svobody projevu. Účelem daného shromáždění je výkon práva svobody projevu. Má jít o shromáždění občanů města Brna, kteří chtějí dát najevo svoji nespokojenost se vzrůstajícím násilím a tolerancí ke xenofobním projevům. Akce se má uskutečnit na náměstí Svobody s tím, že z menšího pódia, které zajistí žalobce, promluví nespokojení občané a rovněž vystoupí hudebníci se skladbami věnovanými problematice násilí a ostatní účastníci shromáždění budou mít možnost tyto hudebníky doprovodit na jednoduché hudební nástroje, které zajistí organizátor.

2. Dne 11. 7. 2018 bylo během osobní schůzky s osobou zmocněnou jednat jménem žalobce, Ing. J. S., navrženo, aby se toto shromáždění vzhledem k pravomocnému rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. 34 C 103/2015 (dále také „rozsudek sp. zn. 34 C 103/2015“), konalo na Zelném trhu. Na tuto dohodu Ing. S. nepřistoupil s odůvodněním, že záměrem je konání shromáždění na centrálním brněnském náměstí.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný jako úřad příslušný dle § 2a písm. a) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, v rozhodném znění (dále jen „shromažďovací zákon“), rozhodl ve věci shromáždění tak, že z důvodu ochrany práv a svobod jiných stanovil podmínky konání shromáždění. Podmínky byly stanoveny následovně. Nebylo připuštěno pronesení projevů řečníků a hudební vystoupení za použití zvukové aparatury či jiného zesilovače zvuku, jakož i produkce hluku přesahující pro chráněné venkovní prostory stavby č. p. 76, která je součástí pozemku p. č. 133 v k. ú. Město Brno, obec Brno, hodnoty 50 dB a pro chráněné vnitřní prostory stavby č. p. 76, která je součástí pozemku p. č. 133 v k. ú. Město Brno, obec Brno, hodnoty 40 dB.
4. Dle žalovaného je v souvislosti s vydáním pravomocného rozsudku sp. zn. 34 C 103/2015 Statutární město Brno povinno zdržet se imisí ve formě hluku (akustického tlaku) pocházejících z pořádaných akcí tak, aby hodnota ekvivalentní hladiny akustického tlaku nepřesahovala stanovené limity korespondující se stanovenými podmínkami pro konání shromáždění.
5. Ačkoli měl žalovaný na paměti, že povinnost je uložena především Statutárním městu Brno, řídil se zásadou vzájemného souladu postupů orgánů veřejné moci, a proto citovaný rozsudek a jím uložené povinnosti zohlednil v rámci regulace ohlášeného shromáždění.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. V žalobě ze dne 16. 7. 2018 žalobce předně uvedl, že dle jeho názoru rozsudky soudů v civilním sporu, jakožto individuální právní akty, jsou závazné toliko mezi stranami, tedy mezi Statutárním městem Brnem a žalobci (manžely N.). Jen stěžít mohou zavazovat i žalovaného, který rozhoduje v přenesené působnosti o podmínkách konání shromáždění. Zde považoval žalobce za nutné uvést, že hlučná ulice má hlasitost 70 dB, běžný hovor pak cca 60 dB. Pokud by se žalobce tedy měl řídit limity, které žalovaný pro politické shromáždění nastavil, pak by nemohl použít megafon a veřejně promluvit k očekávané stovce návštěvníků. Tím pádem ovšem nemůže realizovat své ústavně zaručené právo na shromažďování.
7. Dále uvedl, že se v podobné situaci již jednou ke Krajskému soudu v Brně se správním žalobou obrátil, přičemž mu rozsudkem ze dne 15. 6. 2017, čj. 63 A 2/2017-28, bylo

dáno za pravdu. Žalovaný ovšem zřejmě závěr správního soudu nerespektoval a nadále stanovoval podmínky pro konání shromáždění v rozporu se základními politickými právy.

8. Žalobce poté akcentoval důležitost shromažďovacího práva a jeho ústavní zakotvení v čl. 19 odst. 1 Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“). Integrální součástí shromažďovacího práva je tedy svoboda projevu, tj. možnost na shromáždění projevovat své názory, což se typicky děje formou veřejných projevů, které (pokud je to nutné s ohledem na rozlehlost plochy a množství účastníků shromáždění) bývají zesilovány prostřednictvím megafonu. Pokud není možné na shromáždění projevit svůj názor dostatečně hlasitým způsobem, tedy takovým, aby jej slyšeli minimálně ostatní účastníci shromáždění, pak nelze vůbec mluvit o výkonu shromažďovacího práva. Pod pojem svobody projevu lze podřadit i hudební vystoupení, o to více za situace, když žalobce deklaroval, že bude mít politický obsah. Tím, že žalovaný nastavil hlukové limity přesně tak, jak mu uložil civilní soud v jiném soudním sporu, znemožnil výkon ústavně garantovaného shromažďovacího práva. Rozhodnutí o stanovení podmínek shromáždění lze již z tohoto důvodu považovat za nezákonné.
9. Podle názoru žalobce byly dále podmínky pro konání shromáždění ve smyslu § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona nastaveny nezákonně, když nebyl dodržen požadavek na omezení shromažďovacího práva jen v nezbytných případech; nadto žalovaný sáhl k řešení neproporcionálnímu, když zmíněný rozsudek Městského soudu v Brně neměl být dostatečným důvodem pro stanovení hlukových limitů. Žalobce poukázal rovněž na důvod zavedení institutu stanovení podmínek do shromažďovacího zákona a též na doktrinální závěry, které podporují stanovisko žalobce.
10. Dle žalobce nemůže být rozsudek sp. zn. 34 C 103/2015 vyneseny v sousedském sporu s manžely N., důvodem pro stanovení podmínek shromáždění. Nejde o dostatečný důvod pro omezení základního lidského práva. Nejde o „nezbytný případ“ ve smyslu § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona rovněž z toho důvodu, že žalovaný sám (stejně jako třetí osoby) není rozsudkem civilního soudu vázán, neboť jedná za stát v přenesené působnosti, nikoli za Statutární město Brno, které je rozsudkem vázáno. Žalobce tedy uvedl, že se lze přiklonit spíše k tomu, že Statutární město Brno se musí zdržet imisí ve formě hluku, které by samo vytvářelo, neodpovídá ovšem za hluk třetích osob, které jakožto vlastníci musí na základě zákona strpět. Nadto hlukové limity jsou již nastaveny veřejnoprávními předpisy a i z tohoto důvodu se nejedná o „nezbytný případ“ pro upravení podmínek v samotném rozhodnutí. Obdobně by bylo nadbytečné, aby rozhodnutí obsahovalo podmínky, že žalobce nesmí během shromáždění rabovat, zabíjet policisty či házet dlažební kostky. Obec nesmí své soukromoprávní povinnosti přenášet při rozhodování v přenesené působnosti na další adresáty právních norem, např. na svolatele shromáždění (resp. žalobce).
11. Žalobce uzavřel, že rozsudek sp. zn. 34 C 103/2015 nepředstavuje dostatečný důvod pro omezení základního lidského práva s ohledem na zásadu proporcionality. Nejde o „nezbytný případ“ ve smyslu § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona rovněž z těchto důvodů: (i) Shromáždění „*Hudbou proti násilí*“ netrpí žádnými problematickými aspekty, které by byly dle judikatury důvodem pro omezení shromáždění; (ii) žalovaný sám není rozsudkem civilního soudu vázán, neboť jedná za stát v přenesené působnosti, nikoli za Statutární město Brno, které je rozsudkem vázáno, což v minulosti potvrdil správní soud; (iii) Hlukové limity jsou již nastaveny veřejnoprávními předpisy, a proto

je zbytečné, aby žalovaný (jen z důvodu vydání civilního rozsudku pro město) tyto limity jakkoli dále prohluboval.

12. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

13. V podání ze dne 17. 7. 2018 žalovaný uvedl, že se cítí být rozsudkem sp. zn. 34 C 103/2015 vázán a jednalo se o jediný důvod stanovení podmínek konání shromáždění. Zároveň vyjádřil svůj názor, že civilní soud prvního stupně ani odvolací civilní soud se nezabývaly meritem věci, jelikož byl vydán rozsudek pro uznání. Dále polemizoval nad otázkou, zda jakožto příjemce oznámení o konání shromáždění může ovlivnit užívání předmětného pozemku (náměstí Svobody) a zda vůbec disponuje právním nástrojem k tomuto omezení.
14. Závěrem navrhl s ohledem na závaznost pravomocného rozsudku sp. zn. 34 C 103/2015, aby Krajský soud v Brně žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále také „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a shledal, že žaloba **je důvodná**.
16. Soud předesílá, že obdobnou materií se již zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 63 A 2/2017 s totožnými účastníky. Svůj názor na věc vyslovil v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č.j. 63 A 2/2017-28, přičemž neshledal důvod, aby se nyní od dříve vyjádřeného názoru odchyloval. Tento závěr soudu platí o to více za situace, kdy k obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší soud a Ústavní soud (je nicméně vhodné upozornit, že v obou případech došlo k odmítnutí návrhu procesní formou usnesení), v rámci rozhodování o dovolání a ústavní stížnosti proti rozsudku Městského osudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175 (Blíže o tomto rozsudku v následném textu.)
17. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2017, č.j. 22 Cdo 1438/2017-241, jímž bylo odmítnuto podané dovolání Statutárního města Brna, je uvedeno, že *uvedené rozhodnutí (sp. zn. 34 C 103/2015) samozřejmě nijak žalovaného neváže k určitým konkrétním činnostem při výkonu veřejné správy, nenutí tedy žalovaného vydávat konkrétní obecně závazné vyhlášky, správní rozhodnutí či jiné formy realizace správního práva, pouze žalovanému ukládá povinnost coby vlastníkově předmětného pozemku zdržet se obtěžování hlukem žalobce nad míru stanovenou výrokem soudního rozhodnutí. Soudní rozhodnutí pak činí žalovaného odpovědného především za akce konané jím samotným a osobami, které užívají náměstí Svobody na základě práva od něj odvozeného (například výpůjčky či nájmu), bez dalšího naopak nedopadá na hluk pocházející od osob užívajících předmětný pozemek na základě obecného užívání veřejného prostranství či na základě ústavně zaručeného práva shromažďovacího, obzvláště pokud žalovaný nemůže užívání předmětného pozemku jimi jakkoliv ovlivnit.*
18. S nastíněnými závěry se ztotožnil i Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 2961/17, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost Statutárního města Brna.
19. V aktuálně projednávané věci je skutková podobnost s případem, který Krajský soud v Brně řešil dříve, natolik intenzivní (včetně totožnosti účastníků řízení), že soud

v podstatné míře v zásadě rekapituluje již jednou vyřčené závěry z citovaného rozsudku.

20. Klíčovým ustanovením je z hlediska posouzení věci § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona. Ten s účinností od 1. 11. 2016 stanoví, že *„Úřad může v nezbytných případech pro účely ochrany veřejného pořádku nebo práv a svobod jiných rozhodnutím stanovit podmínky konání shromáždění. Úřad může stanovit podmínky pro konání shromáždění zejména tehdy, má-li se na stejném místě a ve stejnou dobu konat jiné shromáždění nebo veřejnosti přístupný kulturní, sportovní nebo jiný společenský podnik (dále jen „veřejnosti přístupný podnik“) a mezi svolavatelem nebo mezi svolavatelem a osobou pořádající veřejnosti přístupný podnik nedošlo k dohodě o úpravě doby nebo místa konání shromáždění nebo veřejnosti přístupného podniku.“* Nyní rozhodované věci se týká především věta první citovaného ustanovení, přičemž je nutné rozhodnout, zda napadeným rozhodnutím bylo zákonným podmínkám vyhověno.
21. Při posuzování věci je rovněž důležité vzít v potaz, že stanovení podmínek shromáždění, tedy jisté omezení shromažďovacího práva, je třeba pojímat v kontextu pravidel vyplývajících z ústavního pořádku, resp. z mezinárodních smluv. Právo pokojně se shromažďovat je zaručeno čl. 19 Listiny. Dle čl. 19 odst. 2 Listiny *„toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.“*
22. Jak uvádí i odborná literatura k čl. 19 Listiny (Šimíček, V. in: Wagnerová, E. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012), *„shromažďovací právo je (stejně jako právo sdružovací či petiční) zvláštní formou svobody projevu. Právě proto, že se svojí povahou jedná více o svobodu než o právo a v Jellinekově pojetí má tak nejbližší k negativnímu (avšak také k aktivnímu) statusu, bývá někdy - poněkud nepřesně - označováno i jako svoboda demonstrovat. Jedná se tedy o základní právo účastníků shromáždění svobodně se sejít a na tomto shromáždění nerušeně projevit svůj názor, resp. seznámit se s názory ostatních a získat tak potřebné informace. Zákonodárce účel tohoto práva definuje tak, že jeho výkon slouží k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek (§ 1 odst. 2 zákona o shromažďování).“* Z uvedeného plyne, že logickou součástí shromažďovacího práva, resp. součástí jeho účinné a smysluplné realizace, je možnost projevit svůj názor, přičemž se tak zpravidla děje formou veřejných projevů, které je začasné, s ohledem na konkrétní podmínky, třeba zesílit pomocí různých technických prostředků (megafony, mikrofony, apod.). Obecně je tedy nutné, aby tyto projevy byly slyšitelné či jinak srozumitelně vnímatelné (k důležitosti shromažďovacího práva a rovněž práva na svobodu projevu v demokratické společnosti viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, čj. 6 As 126/2013-30).
23. Z mezinárodních závazků, které upravují právo shromažďovací, je pak nutno zmínit především Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (vyhlášený pod č. 120/1976 Sb., dále jen „Pakt“). Svoboda shromažďování a sdružování je zaručena rovněž v čl. 12 Charty základních práv Evropské unie. Při bližším prozkoumání mezinárodních závazků je zřejmé, že úprava shromažďovacího

práva je do značné míry obdobná. Pakt ve svém čl. 21 stanoví, že „*se uznává právo na pokojné shromažďování. Výkon tohoto práva nesmí být žádným způsobem omezován s výjimkami, jež stanoví zákon a jež jsou nutné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti nebo veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Podobné ustanovení obsahuje i Úmluva, která ve svém čl. 11 odst. 1 stanoví, že „*každý má právo na svobodu pokojného shromažďování.*“ Úmluva stejně tak jako Pakt představují minimální standard úpravy, který nelze vnitrostátním právem omezit, jeho rozšíření je však přípustné.

24. Z mezinárodních úmluv rovněž vyplývá, že shromažďovací právo není právem absolutním a za přesně stanovených podmínek je lze omezit. Podmínky pro omezení jsou následující: (1) musí tak stanovit zákon a zároveň (2) tato omezení musí být nezbytná v demokratické společnosti. Za legitimní cíl pro omezení se pak obecně přijímá národní a veřejná bezpečnost, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrana zdraví nebo morálky nebo ochrana práv a svobod jiných. Za zásadní je nutno považovat respektování principu proporcionality. Úmluva stejně tak jako Pakt negarantují svobodu jakéhokoliv shromažďování, nýbrž pouze právo na pokojné shromažďování.
25. Z naznačeného je zřejmé, že omezit právo na pokojné shromažďování je možné jen (na základě zákona) v nezbytných případech, a to při dodržení principu proporcionality (přiměřenosti); v tomto smyslu je dána vazba i na § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) či čl. 4 odst. 4 Listiny, dle kterého platí, že: „*Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“ To ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k novele č. 252/2016 Sb., která nově stanovila oprávnění příslušného úřadu stanovit pro svolavatele podmínky konání shromáždění, a to pro účely ochrany veřejného pořádku nebo práv a svobod jiných. Pro případ střetu základních lidských práv, zde práva na svobodu shromažďování s případnými jinými právy, zdůrazňuje citovaná důvodová zpráva, že *v takovém případě je třeba pečlivého vyvažování těchto základních práv a svobod. Na shromažďovací právo tak nelze nahlížet izolovaně, ale v kontextu dalších základních lidských práv a svobod. V souladu s nejnovější judikaturou ESLP (rozsudek ve věci Vona proti Maďarsku ze dne 9. 7. 2013, č. stížnosti 35943/10) je nyní obci umožněno stanovit omezující podmínky v případě, že je to nezbytné k zajištění veřejného pořádku či ochraně práv a svobod jiných, a se svolavatelem nedošlo k dohodě na úpravě místa či času konání shromáždění. Zároveň však není vždy dán důvod pro nejtvrděší opatření, tedy pro zákaz celého shromáždění, ale stačí dílčí omezení, spočívající např. právě v úpravě místa konání shromáždění. Cílem navrhované úpravy je tudíž zajištění výkonu ústavního práva pokojně se shromažďovat, a to při současném zajištění ochrany i jiným konkurujícím ústavně chráněným zájmům. Možnost stanovit omezující podmínky má sloužit správnímu orgánu jako mírnější prostředek, než je samotný zákaz shromáždění, který by měl být pouze výjimečným a krajním krokem.*
26. V takto vymezeném kontextu je třeba odpovědět na otázku, zda dostatečným důvodem pro omezení žalobcova shromažďovacího práva, a to stanovením podmínek pro takové shromáždění, jak byly uvedeny výše, byl rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175.

27. Ke zmíněnému rozsudku je třeba uvést, že žalobu podali manželé N.i, vlastníci budovy na náměstí Svobody 76/11, Brno, a to proti žalovanému Statutárnímu městu Brnu. Výrokem I. tohoto rozsudku bylo stanoveno, že *žalovaný je povinen zdržet se imisí ve formě hluku (akustického tlaku) pocházejících z kulturních, sportovních, politických a jiných akcí pořádaných na parcele č. p. 537 v k. ú. Město Brno, obec Brno, tak, aby hodnota ekvivalentní hladiny akustického tlaku pro chráněné vnitřní prostory stavby č. p. 76, která je součástí pozemku p. č. 133 v k. ú. Město Brno, obec Brno, nepřesáhla pro chráněné venkovní prostory stavby hodnoty 50 dB v době od 6 do 22 hodin a 40 dB v době od 22 do 6 hodin a pro chráněné vnitřní prostory stavby nepřesáhla 40 dB v době od 6 do 22 hodin a 30 dB v době od 22 do 6 hodin*. Jednalo se přitom o sousedskou žalobu ve smyslu § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“), a soud rozhodl rozsudkem pro uznání dle § 153a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v rozhodném znění (dále jen „občanský soudní řád“), v návaznosti na § 114b odst. 5 občanského soudního řádu, a to z toho důvodu, že se žalovaný k výzvě soudu dle § 114b odst. 1 občanského soudního řádu včas nevyjádřil.
28. V těchto souvislostech zdejší soud plně souhlasí se žalobcem, že se žalovaný nesprávně cítil být rozsudkem ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175 bez dalšího vázán, resp. že otázku své vázanosti daným rozsudkem pojal příliš široce. Tímto rozsudkem totiž byla uložena povinnost vlastníku pozemku p. č. 537 v k. ú. Město Brno, obec Brno (náměstí Svobody), tj. Statutárnímu městu Brno. Žalovaný však v daném případě vystupuje jako orgán státní správy, jako úřad jednající v přenesené působnosti. Pokud se snažil jednat v intencích zmíněného rozsudku, a to s ohledem na zásadu vzájemného souladu postupů orgánů veřejné moci, je to sice možné považovat do jisté míry za chvályhodné, na druhou stranu nelze na základě rozsudku vyneseného v sousedském sporu mezi konkrétními osobami paušálně omezovat základní lidská práva, zde právo shromažďovací. Z dále uvedených důvodů nelze také říci, že by se jednalo „nezbytný případ“ ve smyslu § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona.
29. Je možné konstatovat, že výrok I. zmíněného rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175 je formulován tak, že Statutární město Brno se musí zdržet imisí ve formě hluku (akustického tlaku) pocházejících z kulturních, sportovních, politických a jiných akcí pořádaných na náměstí Svobody; i v důsledku toho, že se jednalo o rozsudek pro uznání, a že soud tedy v podstatě převzal petit formulovaný žalobci (manžely N.), není zmíněno, kým mají být dané akce pořádaný. Jak poukazuje v žalobě i žalobce, byl výrok rozsudku Městského soudu v Brně formulován tak široce, že na první pohled může vzniknout dojem, že Statutární město Brno, jakožto vlastník daného pozemku, objektivně odpovídá hluk ze všech akcí, které jsou zde pořádaný. Zároveň však musí strpět („umožnit“, resp. přijmout oznámení) konání shromáždění podle shromažďovacího zákona. Jak soud dále vyloží, výklad, dle kterého by měly být rozsudkem ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175 vázány i třetí osoby (účastníci shromáždění, svolavatel shromáždění) je nevhodný – jednak pokud by i třetí osoby měly být civilním soudem nastavenými hlukovými limity vázány, pak by bylo fakticky popřeno jejich ústavní právo na shromažďování, neboť hlukové limity jsou nastaveny poměrně přísně (s ohledem na charakter konkrétního místa lze uvažovat o tom, že jejich projevy by byly, zejména při větších shromážděních, obtížně slyšitelné). Za druhé pak výrok civilního rozsudku je s

ohledem na ustanovení § 159a občanského soudního řádu závazný jen pro účastníky řízení.

30. Pokud by tedy zdejší soud měl vyložit, co z rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175 pro účely realizace shromažďovacího práva plyne, pak má pro posuzovaný případ za to, že Statutárnímu městu Brnu ukládá povinnost se zdržet imisí ve formě hluku, které by samo vytvářelo; není však mechanickým zmocněním pro omezování práv třetích osob (i ve formách, které s sebou nesou vytváření „hluku“), které jakožto vlastník musí na základě zvláštních zákonů strpět či respektovat. V daném případě ohlášené shromáždění nepořádá ani neorganizuje Statutární město Brno, ani jakákoli městská část, organizační složka města či jakákoli městu podřízená osoba. Navíc třetí osobě (žalobci) svědčí právo na pořádání akce a vlastník (Statutární město Brno) musí omezení svého vlastnického práva strpět, aniž by mohlo v rámci své samostatné působnosti jakkoli akci zakázat či regulovat.
31. Statutární město Brno jednající v samostatné působnosti je vlastníkem pozemku, na němž se nachází náměstí Svobody a musí respektovat vlastnická práva svých sousedů, např. manželů N. Jelikož se mezi sousedy objevily spory ohledně výkonu jejich práv, rozhodli se manželé N. obrátit na Městský soud v Brně, který spor vyřešil a rozsudek je pro strany tohoto sporu závazný, nikoli ovšem pro všechny občany. Úřad městské části města Brna, Brno-střed, však nemůže výsledek výše zmíněného sporu bez dalšího přenášet do rozhodování o stanovení podmínek shromáždění. Úřad městské části města Brna, Brno-střed, jedná v přenesené působnosti, tedy jménem státu přijímá oznámení o shromážděních a případně jim stanovuje podmínky. Při stanovení podmínek shromáždění se řídí jen shromažďovacím zákonem, případně dalšími právními předpisy, nikoli ovšem, bez dalšího, civilními rozsudky směřujícími vůči jinému „subjektu“.
32. Soud se přitom domnívá, že příslušný orgán, rozhodující o stanovení podmínek pro konání shromáždění, musí být zdrženlivý, zejména pokud se nejedná o „rizikové“ akce. Zde soud konstatuje, že ze spisového materiálu nijak nevyplývá, že by předmětné shromáždění vykazovalo rizikový charakter.
33. Dále soud přiměřeně připomíná závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 451/11, resp. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3559/2012. Dle nich za situace kolize dvou subjektivních vlastnických práv při aplikaci tzv. sousedského práva podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku (resp. § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník), v případě imisí pocházejících z provozu na pozemních komunikacích ve vlastnictví obce, občanskoprávní ochrana před imisemi přichází v úvahu i tehdy, je-li obec jako vlastník komunikace povinna strpět její užívání, a odepřít ochranu proti nadměrným imisím lze pouze za předpokladu, že k porušování práv žalobců nedochází v míře nepřiměřené dlouhodobě se formujícím poměrům v okolí komunikace. V kontextu celého případu považuje tedy zdejší soud při zkoumání proporcionality zásahu do práva shromažďovacího, resp. při řešení kolize tohoto práva s právem jiným, za potřebné brát v potaz *specifika místa, kde se shromáždění má konat*.
34. Náměstí Svobody v tomto smyslu logicky představuje místo, na němž se svolavatelé různých shromáždění budou snažit realizovat příslušná politická práva. Paušální omezení výkonu těchto práv pouze s ohledem na parciální zájem omezeného okruhu

vlastníků nemovitostí na daném místě by vedlo až k *absurdním důsledkům* spočívajícím ve vyloučení či zásadnímu omezení výkonu důležitých politických práv prakticky celé veřejnosti na daném specifickém místě; lze pochybovat, že by veřejnost měla pro takový stav pochopení a respekt a zřejmě by nebyl zohledňován ani v situaci, kdy daný prostor ožije, i spontánně, významnými politickými událostmi.

35. S ohledem na výše uvedené shrnuje krajský soud své závěry následujícím způsobem:
36. Stanovení podmínek konání shromáždění ve smyslu § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona pro účely ochrany veřejného pořádku nebo práv a svobod jiných musí být prováděno pouze v nezbytných případech, a to při respektování principu proporcionality, kdy k omezení shromažďovacího práva (v případě kolize s jiným právem, svobodou nebo veřejným pořádkem) je třeba, a to pouze v nejnútnejších případech, využít z nabízejících se zákonných prostředků ten, který příslušné základní lidské právo nejméně omezuje, ale ještě vede k zamýšlenému cíli. Rozhodnutí civilního soudu, které se podmínek toho kterého shromáždění (ve smyslu shromažďovacího zákona) nějakým způsobem dotýká, může být referenčním faktorem pro usuzování na potřebu stanovení podmínek konání shromáždění, nemůže však být faktorem jediným či rozhodujícím; je totiž třeba vždy vycházet primárně ze zákonných kritérií, kdy příslušný orgán územního samosprávného celku vykonává v přenesené působnosti výkon státní správy (§ 2a shromažďovacího zákona), a jejich prizmatem posuzovat konkrétní okolnosti toho kterého shromáždění. Jednostranné či paušální převzetí výroku civilního soudu (jako v daném případě), nebo obecně zvážení pouze jediného faktoru, v rozporu s výše uvedenými principy omezuje či vyprazdňuje obsah práva na pokojné shromažďování.
37. Žalovaný tím, že mechanicky přebíral povinnosti adresované Statutárnímú městu Brnu v rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175, nevzal v potaz relevantní kritéria pro stanovení podmínek konání shromáždění dle § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností (soud přitom podotýká, že do jisté míry postup žalovaného chápe, když nejasnosti projevující se v nynějším případě mají původ především v civilním řízení mezi manžely N. a Statutárním městem Brnem).
38. *Nad rámec věci* pak soud dodává, že z hlediska stanovení podmínek konání shromáždění je „závažnost“ rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175 problematizována rovněž tím, že se jedná o rozsudek pro uznání. Ve věci proto nebylo prováděno žádné relevantní dokazování a daný rozsudek se ve svém odůvodnění zabývá pouze otázkou splnění podmínek pro vydání daného typu rozhodnutí (obdobně jako navazující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2016, čj. 49 Co 2/2016-220, jímž bylo zamítnuto odvolání Statutárního města Brna); nijak konkrétně tak nebyla posuzována kritéria relevantní pro rozhodování v tzv. sousedských sporech a v podrobnostech z něj tudíž nelze seznat ani to, zda se opíral o skutečnosti, které mohly mít nějakou relevanci z hlediska § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona.
39. Závěrem pak Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že práva a povinnosti vyplývající z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č.j. 34 C 103/2015-175, popř. otázky jeho závažnosti, hodnotil pouze z pohledu § 8 odst. 2 shromažďovacího zákona (potažmo obecně shromažďovacího práva), nikoli s ohledem na postavení „soukromého“ subjektu v podobě Statutárního města Brna. Z rozsudku zdejšího soudu

tak nelze dovozovat závěry týkající se závaznosti rozsudku Městského soudu v Brně v jiných kontextech, resp. z hlediska jiných práv, než jaká jsou upravena shromažďovacím zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil. S ohledem na specifika nynějšího řízení však žalovanému věc ve smyslu § 78 odst. 4 soudního řádu správního nevrací k dalšímu řízení (srov. komentář k § 11 odst. 3 shromažďovacího zákona – Lehká, M. in: Černý, P. a kol. *Zákon o právu shromažďovacím. Komentář*. 2. přepracované vydání. Praha: C. H. Beck).
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
42. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by žalobci vznikly jiné náklady a jejich úhradu ostatně ani nepožadoval. Žalobci tak byla vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, dne 18. července 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu